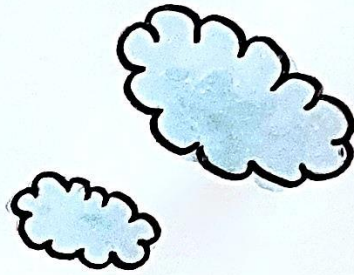

Ο ΣΟΥΠΕΡ
ΗΡΩΑΣ
ΤΗΣ ΑΤΟΜΟΝΩΣΗΣ

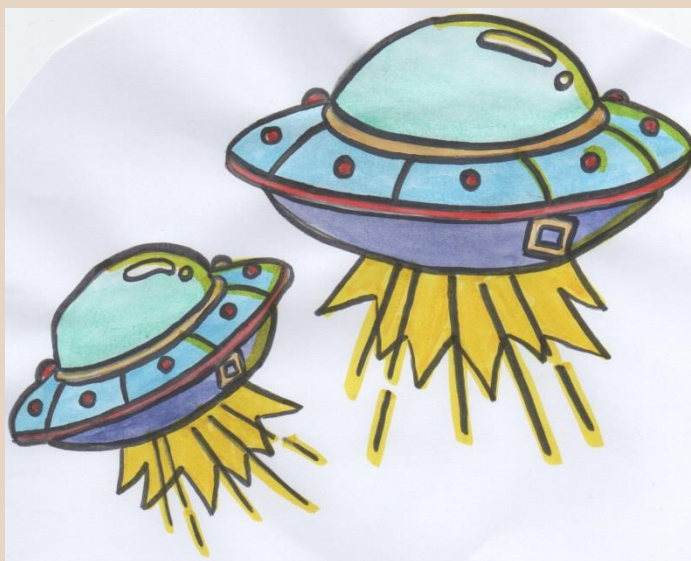
ΓΙΩΤΑ ΚΑΨΑΛΗ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ.....

Ο Σούπερ Ήρωας της απομόνωσης

2100μ.Χ.φοράω την ολόσωμη διαστημική σχολική στολή μου, κρατάω το δεκαεξαπύρηνιο σούπερ φορητό υπολογιστή μου στο χέρι και κοιτάζω τον ουρανό περιμένοντας να έρθει το ιπτάμενο σχολικό να με πάει σχολείο.

<<Μανωλάκη, ακούγεται μια φωνή, πάλι δεν ακούς την κόρνα του σχολικού;>>

<< Κόρνα ποια κόρνα, πού ζει αυτή η μαμά στο 2020, έχουν κόρνες τα ιπτάμενα σχολικά ή μήπως έχουν ρόδες;>> σκέφτηκα κοροϊδευτικά.

<<Μανωλάκη, βιάσου επιτέλους, δεν μπορεί να σε περιμένει για πάντα!>>

Κοιτάζω δεν βλέπω τίποτα, μόνο σύννεφα να τρέχουν αριστερά και δεξιά λες και κάποιος τα κυνηγάει.

<<Μανώλη!>> φωνάζει σχεδόν υστερικά.

<<Ωχ! Πάει το Μανωλάκης, κάτι δεν πάει καλά>> σκέφτομαι.

<<Πού ταξιδεύεις; >> μου λέει και με τραβάει προς το δρόμο.

<<Τι είναι αυτό που βλέπω, πού είναι τα φτερά ,τα πολύχρωμα φωτάκια, οι τούρμπο κινητήρες και η διαστημική μου στολή;>>

Ολική επαναφορά λοιπόν στο 2020! Ανεβαίνω στο σχολικό, χαιρετάω τον κύριο Γιώργο τον οδηγό μας, κάθομαι στη συνηθισμένη μου θέση και ναι, δεν κρατάω τον φορητό δεκαεξαπύρηνο υπολογιστή μου αλλά μια απλή, κλασική, βαρετή, συνηθισμένη σχολική τσάντα.

Σχολείο, προσευχή, μάθημα, διάλειμμα και η φωνή της κυρίας Μαρίας συνέχεια μες στα αυτιά μου <<Μανωλάκη, πού ταξιδεύεις;>> Τι να της πω; Πως ταξιδεύω σε κόσμους φανταστικούς ,περίεργους, με μικροσκοπικούς εξωγήινους, με καταστροφικούς εχθρούς και εγώ μέσα σ' όλα αυτά να είμαι ο Σούπερ Ήρωας που σώζω κάθε φορά την ανθρωπότητα από ορατούς και αόρατους εχθρούς! Όχι δε θα με καταλάβει! Κανείς δεν πρόκειται να καταλάβει τον Σούπερ Ήρωα Μανώλη!

ΒΑΡΕΤΑ,ΒΑΡΕΤΑ, ΒΑΡΕΤΑ...

Μεσημέρι, γυρίζω σπίτι, βρίσκω την μαμά αναστατωμένη να μιλάει στο τηλέφωνο με τη θεία Πηνελόπη για έναν αόρατο εχθρό ή ιό - δεν άκουσα και καλά- που ήρθε και στην Ελλάδα και κάτι κάνει στους ανθρώπους. Κλείνει το τηλέφωνο και τη ρωτάω:« Τι είναι αυτός ο αόρατος που έλεγες με τη θεία;»

«Τίποτα μωρό μου ,μην ανησυχείς!» μου απαντάει αυτή.

«Τρώγε το φαγητό σου!» κλασική μαμά.....

Τελειώνοντας το φαγητό πάω στο δωμάτιό μου για να μελετήσω. Ανοίγω τη Γλώσσα ,διαβάζω την πρώτη άσκηση: «Να κλίνεις το ρήμα τρέχω, στον Ένεστώτα και στον Μέλλοντα.»

Εγώ τρέχω

Εσύ τρέχεις

Αυτός, αυτή, αυτό τρέχει

.....

Ναι τρέχει και αυτό που τρέχει είναι το μυαλό μου...

« Τώρα είναι η ευκαιρία μου! Καιρός να λάβει δράση ο Σούπερ Ήρωας, Μανώλης ο εξολοθρευτής των ορατών και αοράτων εχθρών της ανθρωπότητας!» φωνάζω και φοράω τη διαστημική στολή μου ,παίρνω το όπλο λείζερ

και εκεί που είμαι έτοιμος να αναλάβω δράση, ακούω πάλι τη φωνή της μαμάς μου.

<<Μανωλάκη, έλα λίγο που σε θέλω.>>

Ολική επαναφορά, με τις φόρμες μου και στο σαλόνι.

<<Μανωλάκη, λέει η μαμά, για δυο εβδομάδες το σχολείο θα είναι κλειστό.>>

<<Γιούπι διακοπές!>>

<< Μανωλάκη μου ,λέει, δεν είναι διακοπές . Το σχολείο

θα κλείσει εξαιτίας ενός επικίνδυνου ιού που προσβάλλει τους ανθρώπους και κυρίως τους ηλικιωμένους όπως τον παππού με τη γιαγιά.>>

Μπλα -μπλα -μπλα από ένα σημείο και μετά δεν άκουγα τίποτα. Είχα το σχέδιό μου... ήξερα πως θα εξολοθρεύσω αυτόν τον αόρατο εχθρό, εγώ ο Σούπερ Ήρωας Μανώλης!!!

<<Μαμά μην ανησυχείς ,της λέω, έχω το σχέδιό μου!>> και αρχίζω να της λέω με ενθουσιασμό για τη διαστημική στολή, για το όπλο λείζερ που μου έκανε δώρο η Θεία τις Απόκριες, για το πώς μπορώ να μεταμορφωθώ σε Ήρωα.

<<Αγόρι μου, λέει με μια φωνή γεμάτη άγχος και αγωνία, αυτός ο εχθρός δεν σκοτώνεται με όπλα λείζερ . Για να

γίνεις ήρωας και να τον εξολοθρεύσεις θα πρέπει να πλένεις τα χέρια σου και για κάποιες μέρες να μην συναντηθείς με τους φίλους σου και γενικά να μην συναντήσουμε κανέναν, ούτε φίλο ούτε συγγενή να μείνουμε απομονωμένοι.>>

Πρώτη σκέψη: <<Και τι θα γίνω εγώ, ο ήρωας του σαπουνιού;>>

Δεύτερη σκέψη:<< Σιγά το δύσκολο να πλένω τα χέρια μου ...λέει, να μην πηγαίνω σχολείο..χα χα χα, και να μη συναντήσω

κανέναν λες και προλαβαίνω να δω και κανέναν, με τόσο διάβασμα που έχω!>>

Πρώτη μέρα απομόνωσης : ξεκούραση, παιχνίδι, ηλεκτρονικά, όλα τέλεια αν εξαιρέσεις τις εμμονές της μαμάς.

<<Μανωλάκη, έπλυνες τα χέρια σου;

Παρασκευαάάά !! (μπαμπάς) μην πατάς με τα παπούτσια σου μέσα στο σπίτι, βγάλε το μπουφάν σου στο μπαλκόνι, και τα ρούχα σου στο πλυντήριο. >>

Δεύτερη μέρα απομόνωσης: <<Μανωλάκη, έλα να με βοηθήσεις με τα ψώνια του σουπερμάρκετ.>> Τρέχω, αρπάζω το κουτί με τα δημητριακά << Ζήτω τα αγαπημένα μου!>>

Η μαμά απέναντί μου σε υστερία, με τα μάτια γουρλωμένα και με μια φωνή διαπεραστική <<Μηηηηη.....>>

<<Τι μη, τι έκανα;>> μου πέφτουν από τα χέρια.

<<Δεν τα πιάνουμε έτσι ,
μου λέει, πρέπει να
φορέσουμε γάντια και να τα
καθαρίσουμε όλα με
αντισηπτικό και μετά στη
θέση τους. Άντε ,πήγαινε
πλύνε τα χέρια σου και μην
ξεχνάς να τραγουδάς το "
Happy birthday to you ".>>

Πάλι τα χέρια ,από χθες έχω κάνει 50 φορές γενέθλια
και τι σόι είναι αυτός ο ιός που έχει στρογγυλοκαθίσει
πάνω στα δημητριακά μου!!

Τέλος πρώτης εβδομάδας και ο μπαμπάς στο σπίτι.
Συζητούν μεταξύ τους. <<Ανησυχώ για το παιδί , λέει η
μαμά, πρέπει να του βάλουμε σταθερό πρόγραμμα και
προπαντός να περνάμε δημιουργικό χρόνο μαζί του.>>

Σταθερό πρόγραμμα, δημιουργικό χρόνο, τι είναι και τούτο
πάλι; Αν και δεν καταλαβαίνω, κάτι δεν μ' αρέσει σ' αυτά
που ακούω.

-Μανώλη!!

<<Ωχ, με φωνάζει με το καλό μου όνομα κάτι σοβαρό θα
θέλει να μου ανακοινώσει .>>

Σε ένα δευτερόλεπτο εμφανίζομαι μπροστά τους (δεν
ήμουν δα και τόσο μακριά ,εεε...πίσω από τον καναπέ).

<<Μανώλη, επαναλαμβάνει, συζητούσαμε με τον μπαμπά σου (τι συζητούσαν, μόνο αυτή μιλούσε αλλά τέλος πάντων) και σκεφτήκαμε ότι θα ήταν καλό να έχεις ένα σταθερό πρόγραμμα ,όπως προτείνουν και οι αστροναύτες που ξέρουν από απομόνωση. Το πρωί θα κάνεις τα μαθήματα που σου στέλνει η δασκάλα σου, το μεσημέρι θα ξεκουράζεσαι και το απόγευμα θα περνάμε δημιουργικό χρόνο μαζί.>>

Νάτο πάλι δημιουργικός χρόνος, σαν κινέζικα μου ακούγεται. <<Λέτε να είναι τόσο τρομερός όσο και ο ιός από την Κίνα;>>

Πρώτη εβδομάδα του περιβόητου δημιουργικού χρόνου: << Μανωλάκη, έλα να παίξουμε επιτραπέζιο....Μανωλάκη, έλα να φτιάξουμε πάζλ... Μανωλάκη, έλα να ζωγραφίσουμε μαζί.....>>

Μανωλάκη και Μανωλάκη δε θέλω άλλο δημιουργικό χρόνο με τους δικούς μου!! Μου λείπουν οι φίλοι μου , η τάξη μου, το σχολείο μου ακόμα και η φωνή τη κυρίας Μαρίας που μου έλεγε " Μανωλάκη πού ταξιδεύεις; " Τελικά δεν ήταν και τόσο βαρετά. Και ναι , δεν ντρέπομαι να το πω, ΗΤΑΝ ΤΕΛΕΙΑ, ΗΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΑ!!!!

Έχουν περάσει ήδη πέντε εβδομάδες , το πρόγραμμα σταθερό, ο δημιουργικός χρόνος σταθερός, η μαμά σταθερή με το απολυμαντικό στο χέρι και εγώ σταθερός

και με μεγάλη υπομονή. Πλένω τα χέρια μου , απολυμάνω τα ψώνια και όπως λέει και η μαμά είμαι ο καλύτερος εκπαιδευόμενος ,ο καλύτερος ΣΟΥΠΕΡ ΗΡΩΑΣ όλων των εποχών!!!!

Δια χειρός και σκέψης

Γιώτα Καψάλη(εκπαιδευτικός 3^{ου} ΔΣ Μοσχάτου)

Εικονογράφηση δια χειρός Αντιγόνη Κόκκορη (κόρη)

Υ.Γ Ένα από τα πιο δύσκολα πράγματα είναι να δεις τον κόσμο μέσα από τα μάτια των παιδιών εκεί που η φαντασία και το πραγματικό δεν παίρνουν δρόμους χωριστούς βαδίζουν μαζί και αλληλοσυμπληρώνονται. Συγγνώμη που μπήκα για λίγο στα χωράφια σας παιδιά!!!

